

Spørgsmaal, hvorvidt disse Sager skulle være Gjenstand for privat eller for offentlig Forsøgning. Det forholder sig jo saaledes, som det blev bemærket i forrige Møde af det ærede Medlem fra Vangeland (Sager), at man hidtil har fulgt den Regel i Proceslovgivningen, at henvise til privat Forsøgning saadanne Sager, hvor det nærmest maa siges kun at være den enkelte Privates Interesse eller Ret; der er bleven krænkelse, og kun at lade det Offentlige skride ind, hvor Lovovertrædelsen har en for Samfundet eller almindelige Interesser mere krænkende Karakter. Jeg veed meget vel, at man har opløst det Spørgsmaal i nyere Tid, om det ikke maatte siges at være principmæssigt, at i alle Tilfælde, hvor der bliver Spørgsmaal om Straf, skulde Sagen forfølges af det Offentlige; men netop fordi dette Spørgsmaal kan ventes snart at ville blive Gjenstand for en mere almindelig og omhyggelig Overveelse i sin Helhed, tror jeg, det vilde have været det Rigtigste, at lade Spørgsmaalet foreløbigt ligge og ikke at reise det paa dette enkelte Omraade. Jeg negter ikke, at jeg har nogen Tvivl, om dette Spørgsmaal, som maa siges ikke blot i og for sig, men ogsaa med Hensyn til Konsekvenserne at være af en vis større Betydning og Interesse, virkelig i Forbindelse med de andre Spørgsmaal, der ligge for under denne Sag, har faaet eller vil faa en saadan Overveelse og Drøftelse, som i og for sig maa siges at være ønskelig. Naar man ved denne Leilighed vilde paa dette enkelte Omraade gjøre en Afvigelse fra den almindelig gjældende Regel om Paatale af Lovovertrædelse, medens Spørgsmaalet i sin Helhed først senere kommer for til Overveelse og Afgjørelse, skulde det da være, fordi der i den Slags Sager, som der her særlig er Spørgsmaal om, var eiendommelige Omstændigheder tilstede, som opfordrede til allerede nu her at opstille en Regel, der afviger fra den, der ellers følges i deslige Forhold af vor Lovgivning, men dette forekommer mig ikke at være Tilfældet. Jeg tillader mig tværtimod at formene, at i den Slags Spørgsmaal, hvorom der her er Tale, turde der endogaa være særligt overveende Grunde, der tale imod at gjøre Paa-

talen til Gjenstand for offentlig Forsøgning. Der er jo her ikke Spørgsmaal om den Slags Overtrædelse, som bestaa i Tilfidesættelse af de Bud, der ere givne i Henseende til Fredningen af de forskjellige Slags Vildt; her er kun Tale om, hvorledes den Slags Sager skulle behandles, hvorunder der er Spørgsmaal om Krænkelser af den enkelte Sagtberettigedes rent private Ret. Det er Sager, som hidtil ifølge den bestaaende Lovgivning kun have været Gjenstand for privat Forsøgning, men som nu foreslaas at skulle være Gjenstand for offentlig Forsøgning. Jeg tror, som sagt, at det er meget tvivlsomt, om denne Forandring kan siges at være rigtig eller hensigtsmæssig. Man kan se Sagen fra et dobbelt Synspunkt, dels i Forhold til de Personer, der have gjort sig skyldige i disse Krænkelser af anden Mands Ret, eller som i alt Fald sigtes derfor, og dels i Forhold til de Sagtberettigede. Ser man Sagen fra de Personers Standpunkt, som have eller formenes at have krænkelse af anden Mands Sagtret, saa nærer jeg nogen Frygt for, at man ved at gjøre Sagerne offentlige skal fremkalde en stor Masse af Bagatelsager, som under en anden Forudsætning ikke vilde være komne frem. Naar man lægger Forsøgningen over til den enkelte private Mand, kan man være temmelig sikker paa, at han i Længden just ikke vil have megen Tilhøielighed til at reise mange af den Slags Sager, som ofte vilde forvoldte ham Skuffelse og i ethvert Tilfælde en stor Del Bryderi. Derimod stiller Sagen sig jo ganske anderledes nemt for den Private, der tror sin Ret krænkelse, naar han kan rette den Fordring til Politimesteren, at denne skal forfølge Sagen, og man kan være temmelig sikker paa, at i Overgangstiden, i den første Tid efter, at en saadan Forandring som den her foreslaaede er truffen, vil der af de Private blive forlangt reist. Sag i mangfoldige Tilfælde, hvor der ellers ikke vilde blive Spørgsmaal om nogen Sag. Dette anser jeg nu i og for sig ikke for at være noget Gode. Men naar man maasse vil svare: Er det dog ikke i sin Orden, naar det erkjendes, at der er Tale om Krænkelser af anden Mands Ret, at man gjordet saa let som muligt for den Bedkommende